

ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΩ.

Ὁ διασημότερος τῶν νεωτέρων ποιητῶν ὁ πατὴρ τῆς ρομαντικῆς ποιήσεως ἐγεννήθη ἐν Besançon ἐκ πατρὸς στρατιωτικοῦ τὴν 26 Φεβρουαρίου 1802.

Ἦρξατο γράφων ἐν ἡλικίᾳ δέκα ὀκτὼ ἐτῶν τὰ πρῶτα του ἔργα « ὁ Μωϋσῆς ἐν τῷ Νεῖλω » καὶ « Ὡδὴ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ δουκὸς τοῦ Berry » προσεκτίσαστο αὐτῷ τὸν τίτλον ὁ « ἔξοχος παῖς » (*su blime enfant*) ὃν ὁ Chateaubriand τῷ ἀπένευμε. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐνὸς ἔτους συνέθεσε τὰς ὠδὰς του καὶ ἔγραψε τὸν « Χὰν τὸν Ἰσλανδόν ». Ἀπὸ τοῦ εικοστοῦ μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του καθίσταται ἀδιαμφισβητήτως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρομαντικῆς σχολῆς γράφων τὸν « Κρόμβελ » καὶ τὸν « Ἐρνάνην », μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ δώδεκα συνεχῆ ἔτη ἀναβιβάζει ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ ἔργα του, Μαριὸν Δελόρμ, ὁ Βασιλεὺς διασκεδάζει, (*Rigoletto*) Λουκρητία Βοργία, Μαρία Tudor Angelo, κατόπιν δὲ « Ruy Blas καὶ Burgravés ».

Τὸ θέατρον δὲν ἔδειξεν οὕτω ἡ μικρὰν μερίδα τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ. Σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν Κρόμβελ ἐκδίδονται αἱ χορωδιαὶ (*ballades*) (1824) καὶ αἱ ἀνατολίτιδες (1829) ἐν αἷς ἰδίως ἀναφαίνεται ὁ φιλελληνισμὸς καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Ἐν αὐταῖς τὸ ὠραιότερον ποίημά του, οὐ μόνον διὰ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ιδέαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν μνήμην τοῦ διασώζοντος ναυάρχου εἶναι ὁ Κανάρης.

Φέρει ὡς ἐπιγράμμα « *Faire sans dire* ».

Μετὰ τῆς εἰκονογραφίας τοῦ ποιητοῦ παραθέτομεν καὶ πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς του ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν κ. Στεφ. Ε. Στεφάνου.

Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ

Guernesey 11 8bre 1878.

Monsieur.

Vous faites bien de célébrer le noble pays dont vous êtes. Grâce aux faits mémorables que vous rappelez aucune gloire n'aura manqué à cette serie des anciens héros et des anciens dieux.

Je vous félicite et je vous remercie.

Victor Hugo

Ὁραιότερον ἐπιγράμμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ διὰ τὸν ἥρωα. Ἐναντιᾶται, ἔκαιε, κατέστρεψε τοὺς ἐχθροὺς χωρὶς θόρυβον καὶ τὰ ἄθλα του διὰ τοῦτο ἀντήχουν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς καὶ τὸ ὄνομά του συνδέθη μὲ τὸ τοῦ ἀοιδοῦ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ.

Ἡ τελευταία στροφὴ τοῦ ποιήματος εἶναι ἡ πολυτιμωτέρα σμύρνα, ἣν ἡδύνατό τις νὰ καύσῃ εἰς μνή-

μην τοῦ ἥρωος πυρπολητοῦ. Ἄφ' οὗ περιγράφει ὁ ποιητὴς τὰς σημαίας τῶν ἀκμαζόντων τότε ἐθνῶν ἐπιφέρει :

Aux navires captifs toujours ils apprendront

Leurs drapeaux de victoire,

Afin que le vaincu porte écrite à son front

Sa honte avec leur gloire !

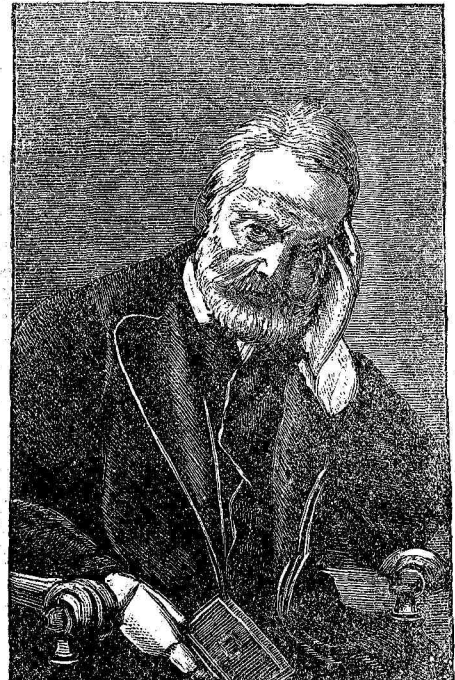
Mais le bon Canaris, dont un ardent sillon

Luit la barque hardie,

Sur les vaisseaux qu'il prend, comme son pavillon

Arbore l'incendie

Αἰώνιος δόξα διὰ τὸν πυρπολητὴν !

Τὸ ποίημα « Αἱ κεφαλαὶ τοῦ σεραγίου » (1827) εἶναι ἡ δόξα ἄλλης σελίδος τῆς ἱστορίας τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος ἀναφέρεται εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μεσολογγίου ἔχον ἐπίσης σχέσιν πρὸς τὸν τότε θρυλληθέντα θάνατον τοῦ Κανάρη.

Ὁ Βότσαρης, ὁ ἐπίσκοπος Ἰωσήφ, ὁ Κανάρης ἀναγράφονται ὡς ἅγιοι σκιαί, ἡμίθεοι. Καταλήγει δὲ τὸ ποίημα διὰ τῆς ὠραιωτάτης στροφῆς.

« Ah ! si l'Europe en deuil, qu'un sang si pur menace

« Ne suit jusqu'au serail le chemin qu'il lui trace

« Le seigneur la réserve à d'amers repentirs.

« Marin, prêtre, soldat, nos autels vous demandent,

« Car l'Olympe et le Ciel à la fois vous attendent

« Pleiade de héros ! Trinité de martyrs ! »

Τὴν « ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου » ἀρχίζει διὰ τῆς στροφῆς.

Canaris ! Canaris ! pleure ! cent vingt vaisseaux !

Pleure ! une flotte entière ! — Où donc, démon des eaux

Où donc était ta main hardie ?

Se peut-il que sans toi l'Ottoman succombât ?

Pleure comme Crillon exilé d'un combat :

Tu manquais à cet incendie !

Βραδύτερον εκδίδονται τὰ «φύλλα τοῦ φθινοπώρου» (1834) «οἱ ὕμνοι τοῦ λυκαυγυῶς» «αἱ ἀκτίνες καὶ αἱ σκιαί», (1840). «Ἡ παναγία τῶν Παρισίων.»

Τῷ 1832 ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ ἀφ' οὗ ἐπολέμησε εἰς τὰ ὁδοφράγματα πρὸς σωτηρίαν τῶν δικαίων τοῦ λαοῦ, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος γίνεται θῦμα μετὰ τῶν Quinet καὶ L. Blanc τῶν συνήθων ἔργων τῶν μοναρχιῶν τῆς ἐξορίας. Εἴκοσιν ἔτη διέμεινεν ἐξόριστος ἐν Guernsey καὶ Jersey. Εἴτε ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ τῷ ποιητῇ ἐνθουσιασμοῦ εἴτε ἔνεκα τῆς ἐν πλήρει Ὀκεανῷ ἀπομονώσεως τὰ ἔργα τοῦ Οὐγὼ χρονολογούμενα ἐκ Guernsey διακρίνονται. «Αἱ σκέψεις τὰ τραγούδια τῶν ὁδῶν καὶ τῶν δασῶν. Οἱ ἄθλιοι. Αἱ παραδόσεις τῶν αἰώνων. Ὁ γελῶν ἄνθρωπος. Οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης ὧν τὰ πλείονα μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν εἶναι προϋόντα τῆς ἐντυπώσεως τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ὀκεανοῦ κατὰφέροντος τὰ κύματα τοῦ κατὰ τῶν βράχων τῆς Guernsey.

Θὰ ἦτο ἄσκοπον ἂν ἐπεχειροῦμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ Βίκτωρος Οὐγὼ ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ σκιαγραφίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ναπολέοντος τοῦ μικροῦ» ὁ ποιητὴς τῶν ἐλέγχων (Châtiments) ἐξήσκησε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐπὶ τῆς δόξης τὸ ὅποιον ἀνέδειξε τὸν Βολταῖρον. Ἀδύνατον ὅμως ἦναι νὰ φαντασθῇ τις καὶ τί τῷ ἐστοίχισε εἰς ἀπειλὰς, εἰς ἐξορίας, εἰς δυσμενεῖας, καὶ τέλος εἰς βολὴν πιστολίου. Πλὴν καὶ ἡ τύχη δὲν ἐφάνη ὀλιγώτερον σκληρὰ ἢ παρηγορία τοῦ ὅμως εἶναι οἱ δύο μικροὶ τοῦ ἔργου ἢ Ἰωάννα καὶ ὁ Γεώργιος δι' οὓς ὁ ποιητὴς τῶν Ἀνατολίδων ἔγραψε τὴν «τέχνην τοῦ Πάππου» ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ εἶναι σήμερον ἰσόβιος γερουσιαστὴς ἐκλεχθεὶς τοιοῦτος κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τῆς 20 Φεβρουαρίου 1876. Σ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κωφότης: καταστροφή της—Μουσικὴ ἁρμονία διὰ μουσικοῦ κιθωτίου—Αἰολικὴ λύρα—Ὀπτικὸν τηλεφώνον—Τὰ χρώματα εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀκούονται ἀντὶ νὰ βλέπονται.

ΚΑΙ οἱ κωφοί; . . . Ἀρκεῖ νὰ συνάψωσι τὴν μεμβράναν τοῦ τηλεφώνου πρὸς σύρμα καὶ δέσωσι τὴν ἄκραν αὐτοῦ μετὰ τῶν ὁδόντων. Γνωρίζομεν ὅτι οἱ κωφάλαοι συνάγωσι διὰ τῶν ὁδόντων τοὺς ἤχους ὅταν ἡ κωφότης τῶν δὲν προέρχεται ἐκ παραλυσίας τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου. Ὁ δυσκόλως ἀκούων ἀκοῦει εὐκολώτερον ὅταν τῷ ὁμιλῶσιν ἐντὸς χαλκίνου σκεύους ἢ ποτηρίου εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὁποίου στηρίζει τὸ οὖς ἢ τοὺς ὁδόντας. Ἡ μεταβίβασις τῶν ἤχων γίνεται πολὺ εὐκολώτερον διὰ τῶν στερεῶν σωμάτων ἢ διὰ τοῦ ἀέρος.

Περίεργον εἶναι τὸ πείραμα ὅπερ ὁ ἄγγλος φυσικὸς Wheatstone ἐξέτελεσε διὰ τοῦ μικροφώνου. Κατάρθωσε νὰ διαβιβάσῃ τὸν ἤχον μουσικῆς συμφωνίας ἐκτελουμένης ἐντὸς ὑπογείου. Ἡ ἐλάτη διαβιβάζει κάλιστα τὸν ἤχον. Ὁ κ. Wheatstone κατάρθωσε τοῦτο διὰ τεσσάρων λεπτῶν στύλων ἐλάτης· ἐστήριξεν αὐ-

τοὺς τὸν μὲν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τετραχόρδου, τὸν τρίτον ἐπὶ ζυγοῦ Βαρβίτου καὶ τὸν τέταρτον ἐπὶ γλωττίδος ὀξυαύλου. Οἱ ἤχοι διεδόθησαν λίαν διακεκριμένως μέχρι τοῦ τετάρτου πατάματος. Διὰ τοῦ τηλεφώνου Hughes ὁ ἤχος αὐξάνει ἐκπληκτικῶς· οὕτω ἀρκεῖ νὰ ἀποθέσῃ τις μικρὸν κιβώτιον μουσικῆς ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου πεταύρου ὅπως ἀκούσῃ ὁλόκληρον ἁρμονίαν.

Αἰολικὴ λύρα.

Ἵπάρχει μουσικὸν ὄργανον ἄγνωστον σχεδὸν καὶ τὸ ὅποιον ὅμως εἶναι τὰ μάλα ἄξιον προσοχῆς. Εἶναι ἡ Αἰολικὴ λύρα· εἶναι εὐκολότατον νὰ τὴν στήσῃ τις ὅπου φυσᾷ ὁ ἄνεμος διότι ὁ ἄνεμος τὴν δονεῖ. Ἀπλὴ χορδὴ τεταυμένη εἰς τὸ κάτω μέρος θύρας κακῶς κλειομένης καὶ ἐὰν ἡ ἐστία καίει ἀποδίδει ἤχους λίαν εὐχαρίστους.

Ποταὶ χορδαὶ τεταμμέναι ἐν τῷ κήπῳ ἀναδίδουσιν ἁρμονικωτάτους ἤχους ὅταν πνέῃ ὁ ἄνεμος. Ὅσοι περιπατοῦντες ἐστάθησαν πρὸ τηλεγραφικοῦ στύλου ἠδυνήθησαν νὰ ἀκούσωσι τοὺς μοναδικούς τούτους ἤχους. Ἀποτελοῦσι γλυκεῖαν τινα ἁρμονίαν ἣτις δὲν στερεῖται χάριτος (*). Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτε ἀκουομένη διὰ τοῦ τηλεφώνου δέλει ἀποδίδει ἰσχυρότερος ἤχους.

Δὲν δυνάμεθα νὰ τελειώσωμεν τὸ ἀρθρίδιον τοῦτο χωρὶς νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν σπουδαίαν ἀνακάλυψιν τοῦ κ. May ἐπὶ τοῦ σεληνίου ὅπερ χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ φωτός. Ἡ ἰσχύς ὁδηγοῦ τοιοῦτου ἐκ σεληνίου δύναται καὶ νὰ δεκαπλασιασθῇ ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός ἐν ᾧ ἡ ῥάβδος τοῦ σεληνίου ἐκτίθεται. Ἐκαστον χρῶμα φωτός ἐκτυποῦται διαφοροτρόπως ἐπὶ τοῦ σεληνίου.

Ἐπομένως ἀντικαθιστῶντες εἰς τὸ ὄργανον Hughes τὴν ἐξ ἄνθρακος ῥάβδον διὰ ῥάβδου σεληνίου ἀποκτῶμεν μικροφῶνον λίαν εὐαίσθητον εἰς τὸ φῶς. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ῥάβδος φωτιζομένη πλείον ἢ ἑλαττον γίνεται ἰσχυρότερος ἢ ἀσθενέστερος ὁδηγὸς καὶ ἀποδίδει ἰσχυρότερας ἢ ἀσθενέστερας δονήσεις. Αἱ δονήσεις αὐταὶ τοῦ φωτός μεταβάλλονται εἰς δονήσεις τοῦ ἤχου.

(*) Ἀποδίδουσι τὴν ἀνακάλυψιν τῆς εἰς τὸν μοναχὸν Kirscher. Ἐαρινὴν τινα νύκτα εἶχε οὗτος τανύσει χορδὴν μετὰ δύο θυρῶν, μικρὰ πνοὴ ἀνέμου φυσήσασα ἐκ τοῦ κήπου ἐδόνησε τὴν χορδὴν, ἥδη παρήγαγε γλυκεῖαν ἁρμονίαν. Ὅλοι οἱ μοναχοὶ ἐκοιμῶντο ὅτε ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐκτελῶν τὴν τελευταίαν ἐπιθεώρησιν ἐνόμισεν ὅτι ἤκουεν τὸν ἤχον ὄργανου. Ἔστη ἐκπληκτος. Ὁ ἤχος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς Kirscher. Εἰσέρχεται καὶ ἐρωτᾷ ποῦ εὕρισκεται τὸ ὄργανον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἤχει. Ὁ Kirscher ἀρχίζει νὰ γελᾷ. Ἡ θύρα ἐκλείσκει καὶ δὲν ἠκούσθη πλέον τι. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀποσύρεται· πλὴν μόλις εἶχε διαβῇ τὸ κατώφλιον καὶ ὁ ἤχος ἠκούσθη ἐκ δευτέρου. Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον, σκέπτεται, τὸ ὄργανον εὕρισκεται ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Kirscher· μὲ ἠπάτησε. Ὁ Kirscher τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐρευνήσῃ. Καὶ ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἀπηληπισμένος τῷ ἔδειξε τὴν Αἰολικὴν ἄρπαν ἣτις ἐγένετο ἀντικείμενον θαυμασμοῦ τῶν πατέρων.